
Родољуб Кубат
ЛЕКСИКОН БИБЛИЈСКЕ ХЕРМЕНЕУТИКЕ
(ЛБХ)

Библиотека
Посебна издања

Уредник
Петар В. Арбутина

Главни и одговорни уредник
Др Јелена Триван

РОДОЉУБ КУБАТ

ЛЕКСИКОН
БИБЛИЈСКЕ ХЕРМЕНЕУТИКЕ
(ЛБХ)

Филон
Средштите за изучавање
Библије и националне културе

који спомињу политархе), те о Јеврејима у Јерусалиму и дијаспори (нпр. натпис јерусалимског храма).

ЛИТЕРАТУРА: *New Documents Illustrating Early Christianity*, vols. 1–10, 1976–2012; J. Bodel (прп), *Epigraphic Evidence: Ancient History from Inscriptions*, London 2001; L. Boffo, *Iscrizioni Greche e Latine per lo Studio della Bibbia*, Brescia 1994; B. H. McLean, *An introduction to Greek epigraphy of the Hellenistic and Roman periods from Alexander the Great down to the reign of Constantine (323 B.C. – A.D. 337)*, Ann Arbor: University of Michigan 2002.

Е. ЦАЛАБУНИ

ЕПИЛОГ (грч. ἐπί – затим, притом, уз; λόγος – реч, слово) је завршни део текста који се издваја у односу на наративни и тематски ток дела. Може представљати завршни део или говор где се аутор осврће на сам ток радње, дајући јој дубљи смисао. У епилогу се сумира или коментарише радња или се пак најављују будући догађаји попут временски удаљених последица које ће уследити након описаних дешавања. У склопу античке реторике, а посебно судског говора, изврсна експозиција се окончава завршним говором који се називао ἐπίλογος, *pro-peratio* или *conclusio*. Аристотел наводи да епилог има функцију да подсећа на већ речено, где је заправо потребно изнети сажет преглед аргумената на темељу којих је дело доказано (*Rhet.* III 19 1-6). У Светом Писму епилог има улогу да одређену библијску причу заокружи и сумира, што се особито види у Јов. Епилог у Јов се може поделити на два дела, од којих први започиње Божијим говором у форми прекора (42 7), а затим и повратком благостања Јову и његовој породици (42 10). Петокњижје се окончава епилогом где се износи суд о величини и значају Мојсија (Понз 34 10-12). Епилог Дап на посредан и сликовит начин сажима дело и отвара даљу перспективу: „А Павле остаде пуне две године у свом изнајмљеном стану, и примаше све који му долажаху, проповедајући Царство Божије“ (28 30-31). У примарном тексту Јн наилазимо на епилог у којем се аутор осврће на испричану приповест, пружајући јој дубљи смисао: „И многа друга знамења заиста учини Исус у присуству својих ученика, која нису у овој књизи записана“ (20 30). Овај сегмент је имао улогу резимирања приче, чиме се аутор дистанцира од пређашње приповести и директније обраћа читаоцу.

↓ Текст

↑ Аутор

↓ Смисао

↓ Реторика

↓ Приповест /
наратив

ЛИТЕРАТУРА: *Dictionary of the Old Testament: Wisdom, Poetry & Writings: A Compendium of Contemporary Biblical Scholarship* (T. Longman III, P. Enns прп), Nottingham 2008; D. N. Freedman, *The Anchor Yale Bible Dictionary*, New Haven, Conn 2008; *Речник књижевних термина*, Београд 1984.

И. АРСИЋ